

Publicerad 2015-04-15 09:01 av Magdalena Eriksson

Prövar att skriva som när jag går...

Hemlängtans många broderier

Önskar mitt hem var stort nog för dig
så du att kunde flytta in hos mig.

Du har inga armar inget land ingen mamma
du bor i mitt galna röda hjärta
du som inget hem har.

I hemligheten finns ett hem
men det har du ingen nytta av.

Bussen blå mellan våra livslinjer är väl fungerande.

Jag följer linjerna i dina vita händer

jag vet att du suddat med en kniv där jag vet att du legat i en vak för att slippa
att du blev hittad och hemkörd hit till mig.

Våra ögon börjar fyllas med vår.

Vår vår är turkos och svanarna simmar i par och landskapet blir en akvarell omkring oss.

Du är min bästa vän.

När du dök naken i det iskalla vattnet utan rädsla blev du min.

Jag vill inte hem.

Jag vill utom mig nu.

Stiger ombord med förbundna ögon.

Var och en åker hem till sig i fåtöljen

din ena skinka promenerar redan hemvant i sin utvalda våning
eller hyreslägenhet eller radhus.

Vi ska hem det är det enda vi vet.

Varje dag går jag hem på händerna

alla säger att jag är för gammal men jag vet att jag går så varje dag.

Händerna vår enda gåva när alla andra gåvor är nötta å asfula och slut.

Om oss som bor finns mycket att säga.

Avundsjukan angående andras hem är välutrustad som en gödkalv från yttre välfärdssystemet.

Vi hänger samman i klasar i metastaser i villaområden i nära små kloaksystem som är rensade av fattiga
kastlösa.

Vi hänger i hop i hem för dem som har hud som liknar din egen din släkts.

Rösträtten talar om vinkelräta skuggor med rätten att tycka.

Varje hems orätta tro att vara mer rätt än någon annans hem.

Vi vet att det är orättvist.

Jag behöver bo i en våning med havsutsikt.

Rädslan att slukas av hemlängtan håller dig på plats.

Alla vill ändå bara hem till sig tänker jag.

Vill bort men hem

blir förlamad av sådana tankar som om ingen var hemma när man knackar på egentligen.

Så många är utflugna av för lite kärlek

borttagna för det fanns ingen plats i hemmet för en själ.

Verkar som vi behöver en större hemkänsla en mera jordkänsla.

Lanske längtan efter grönt drar oss ut ur våra ingrodda irisar

sida vi sida ska vi beta där som lyckliga kor tänker jag och håller för ögonen

gröna oaändliga fält öppnar sig ur våra handflator.

Utan en massa snack om mitt o ditt

så tänker jag för jag är som du

som du.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Magdalena Eriksson med Poeter.se id #49504 innehar upphovsrätten